

[Korsgaard.]

trafikken ud over Landet; og saa kan man endda sige, at de foreliggende Oplysninger om, at Rutebiler, hvor de føler sig tilstrækkelig stærke, det vil sige, hvor der ingen Konkurrence er, gaar meget højere med Taksten, end det er Forudsætningen, at Statsbanerne vil gøre i det givne Tilfælde.

Jeg maa altsaa sige, at den økonomiske Balance er i alt Fald ikke saa lidt tvivlsom, men paa den anden Side maa jeg ganske vist erkende, at det meget store Underskud, som jeg befrygtede, der skulde være paa selve Banens Drift, kan man vel ikke antage, der vil blive, idet jeg indtil videre maa gaa ud fra, at den Opstilling, der er foretaget, er nøgtern og rigtig.

Men for altsaa at faa Balance i Foretagendet har man i høj Grad maattet ty til at skaffe sig Indtægt gennem Rutebilsfarten, og det er da Problemet, om det er rigtigt, at Staten overtager en saadan Fart. Dette, at en Rutebilejer paa et givet Tidspunkt gennem Rutebilerne har en stor Indtægt, kan ikke berettigge ham til uden videre at fortsætte med en saadan Drift, og derfor kan jeg ikke principielt afvise, at Staten maa overtage en Rute som den, der her er Tale om. Men jeg nærer vedblivende mine Betæneligheder ved, at Staten giver sig til at drive Rutebiler i større Omfang, og selv om jeg ikke tør benægte, at der kan være særlige Forhold henede, der taler mere for at gøre det her end andre Steder, synes jeg ligegodt ikke, disse Momenter vejer tilstrækkeligt til, at det kan overvinde den principielle — jeg kan næsten sige Uvillie, som vi fra vor Side nærer mod, at Staten overtager Driften af Rutebiler i større Omfang.

Altsaa dette sammenlagt, at vi er betænkelige herved, og at Ruten i sig selv ikke kan bære sig, uden at den faar Rutebilsdriften med, og endelig, at vi ikke kan tillægge hele Ruten en saa afgørende Betydning, som man fra anden Side vil, gør, at mit Parti maa stemme imod Lovforslaget.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Fris-Skotte): Jeg takker for den Tilslutning, et Flertal indenfor Udvalget har givet Lovforslaget. To Mindretal har i Betænkningen givet Udtryk for deres Opfattelse. Det ene Mindretal, det ærede Medlem Hr. Hedelund, skriver i sin Mindretalsbetænkning, at han

„kan ikke stemme for Lovforslaget, da der som Grundlag for dette ligger en Overenskomst, hvorefter Resultatet vil blive, at man fratager private Rutebilejere deres Virksomhed, og Mindretallet

ønsker ikke at medvirke til en Udvidelse af Statsdrift paa det private Erhvervslivs Bekostning“.

Jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem som specielt Talsmand for Rutebilforeningerne kan beklage, at man har sluttet en saadan Overenskomst med Statsbanerne; men jeg ser egentlig ikke, hvorledes han som Folketingsmand kan modsætte sig denne Overenskomst, som er truffet indenfor Rammerne af den gældende Rutebillov, hvorefter Amterne har Bevillingsretten til Rutebilkoncessionerne, en Lov, der er vedtaget her i Rigsdagen — jeg tror, det var enstemmigt —, og som det ærede Medlem havde en hel Del at gøre med.

Det ærede Medlems Forsøg paa at identificere Rutebilkørselen med det private Erhvervsliv maa jeg ogsaa anholde. Rutebilkørselen har intet med det private Erhvervsliv og dets Forhold at gøre. Rutebilkørselen er koncessionsbeskyttet, er en stedlig Monopolvirksomhed, beskyttet mod Konkurrence fra andre Rutebilvirksomheder — vi hører jo ofte kraftige Protester fra Rutebilejere, naar der foreligger Ansøgninger om nye Rutebilkoncessioner, som formenes at kunne skade bestaaende Koncessioner. Jernbanerne derimod, og det gælder saavel Statsbanerne som Privatbanerne, der er anlagt for at betjene en Egn's Trafikbehov, og altsaa med et vist Opland forudsat paa begge Sider, har ingen saadan Beskyttelse mere, de har maattet finde sig i at faa Rutebilkonkurrenter, endda ad Veje parallele med Banelinierne, og saa har Banerne endda stadig den offentlige Befordringspligt, medens Rutebilerne kun har Befordringsretten.

Altsaa Rutebilernes Forhold kan efter min Opfattelse ikke identificeres med det private Erhvervsliv; man kan ikke baade have en Monopolvirksomhed og henregne sig til det frie Erhvervsliv. Vil man anstille en Sammenligning, maa man snarere sige, at det efterhaanden langt mere er Banerne end Rutebilerne, der har faaet det private Erhvervslivs usikre Kaar.

Det Mindretal, der er repræsenteret af det ærede Medlem Hr. Korsgaard, indstiller Lovforslaget til Forkastelse. Som bekendt indeholder Lovforslaget to Ting, nemlig dels en Nedlæggelse af 2 urentable Statsbanestrækninger og dels Statsbanernes Overtagelse og Ombygning af Amtsbanestrækningen Sønderborg—Mømmark. Jeg hører nu, at det kun er den sidste Del, Mindretallet er imod, og jeg gør da opmærksom paa, at det vilde have været Mindretallet muligt ved et Ændringsforslag at præcisere dette, i Stedet for i Betænkningen at gaa pure imod Lovforslaget.